

— Разбрахъ! — рече той и излѣзе навънъ.

Подиръ малко се върна съ вждица въ ржка, а на вждицата забодена една зелена торна муха.

— Зѣпай, Тропчо, зѣпай! — викна докторътъ и залюлѣ вждицата край устата на дебелокореместото момче.

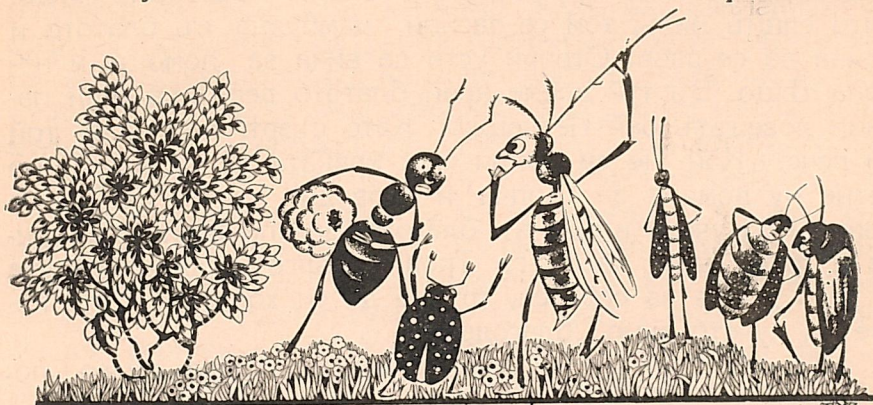
Тропчо взе да отваря устата си и щомъ зепа отъ гърлото му изкочи една едра креклива жаба и налага мухата и вждицата.

Докторътъ хвана жабата, хвърли я презъ прозореца на щъркела, който важно се разхождаше по двора и рече:

— Тропчо, Тропчо, другъ пътъ, като влѣзешъ въ блатото да не ловишъ съ уста жабитѣ, защото щъркелитѣ ще измратъ отъ гладъ.

По В. Бушъ.

А. Каралийчевъ.

КАЛИНКА МАЛИНКА

Подъ малиновитѣ храсти въ планината имаше препирня. Една голѣма мравка се караше съ осата за малиновъ плодъ. Скоро около тѣхъ се събра насѣкомото царство и препирнята се обърна на сѣщинска свада. Едни взѣха страната на мравката, други оправдаваха осата.

Мравката настояваше:

— Не е права осата да ми отнема плода. Намѣрихъ го на единъ шипъ. Качихъ се съ мжка по трънливото стѣбло на малината. Свалихъ го долу. И когато трѣгнахъ да го нося у дома, осата забръмча надъ менъ и поиска да ми го вземе.

— Не е вѣрно! — отричаше осата.

— Вѣрно е! Самата истина ви казвамъ. Азъ не лъжа, — упорствуваше мравката.